

Póniszív

A délelőtt folyamán Anni nem tud figyelni az órákon, még a házi feladatot sem írja fel a füzetébe. Ráadásul Lőrinc sem törődik vele, amióta a kislány úgy ráförmedt. De Annit most ez sem zavarja különösképpen.

Amíg a többiek számolnak, Anni arról fantáziál, milyen jó is volna most Póniszívvel az erdőben nyargalászni!

Az erdei tótól nem messze egy nagy, virágos rét terül el. Anni egészen véletlenül fedezte fel ezt a tisztást, amikor egyszer egyedül csatangolt az erdőben. Valaki régen lóugrató-akadályokat állított fel ezen a helyen, amiknek a nagy része már rég elkorhadt. Ezen a réten szívesen gyakorolná Póniszívvel az ugratást!

Az utolsó óra testnevelés. Egész órán a szekrényugrást gyakorolják, mert óra végén osztályzás lesz. Anni szeme előtt az a kép lebeg, ahogy Póniszívvel kerítések és falak fölött röpködnek át. És milyen jól csinálják!

– Ez már igen, Anni! Ügyes vagy! Nagyon jól csináltad! – dicséri meg a kislányt Farkas tanár úr.
– A múltkori óránk után azt gondoltam, hogy soha többet nem mersz majd szekrényt ugrani – bólogat elégedetten a tanár úr, miközben a noteszába beírja Anninak a jeles osztályzatot.

– Nagyon is szeretek szekrényt ugrani, tanár úr!
– feleli Anni, és most először mosolyodik el reggel

óta. – Egyszerűen csak elképzeltem, hogy én vagyok Paula díjugrató lova.

Az egész osztály nevetésben tör ki, amitől viszont Anni megszeppen, és egy pillanat alatt céklavörös lesz az arca. Lőrinc rákacsint, egyedül Paula vág fancsali képet.

Óra után Anni olyan sokáig pizsmog az átöltözéssel, hogy utolsónak jön ki az öltözőből. Az iskolaudvar is teljesen kihalt már, csak Lőrinc rikító sárga biciklije áll még a kerékpártárolóban. A fiúnak viszont nyoma sincs sehol.

A buszmegállóban Paula és még néhány osztálybeli lány várakozik. Anni csigalassúsággal vándorog el a megállóig, mert nincs túl nagy kedve Paulával találkozni.

– Szia, Anni! Gyere már ide! Sürgősen kérdeznénk tőled valamit! – kiáltja oda Paula, miközben Bibi idétlen módon vihorászik, mint mindig.

Annit hirtelen elönti a forróság. Ezek megint valami disznóságra készülnek! Anni a lányoknak

hátat fordítva Lőrincet kutatja a szemével, de sehol sem látja a fiút. Pillantása ekkor a túraútvonalat jelző táblára esik. Ez az út visz az erdei tó felé. Sajnos jó hosszú az út, és még haza is kell majd mennie. De Anni ezzel pillanatnyilag egyáltalán nem törődik. Most csak az számít, hogy meglóghasson a vihogó lánycsapat elől.

– Most nem érek rá! Másfelé kell mennem! – kiáltja oda Paulának, majd sietősen befordul az erdei útra. Körül sem nézve szalad tovább, és csak akkor áll meg, amikor már biztos benne, hogy Paula és Bibi nem követi.

Anni kifulladásra veti le magát a nedves mohával borított földre. Váratlanul hangosan korogni kezd a gyomra. A szünetben egy falatot sem evett, annyira megorrolt Gereben tanárnőre. Farkaséhesen kotorászni kezd a hátizsákjában, és mohón befalja a sajtos szendvicset, amit tízóraitára kapott.

Miután az utolsó falatot is lenyelte és már nem dobogott annyira a szíve, Anni szemügyre veszi

az erdőt. Egy kicsit ijesztőnek találja ezt a helyet. A szederbokrok sűrűn benőtték az utat, Anni is éppen csak át tudott csúszni az indák között. Elég körültekintőnek kellett lennie futás közben, nehogy a hátizsákja fennakadjon a szúrós tüskéken.

Anni tovább folytatja a kalandos sétát, amikor hirtelen megbotlik egy mohával benőtt kőben, ami véresre horzsolja a bokáját. Hú, ez fáj! Anni kicsit megnyálazza a sebet, hogy csillapítsa az égő fájdalmat.

A kislány végre valahára kijut az erdőből, egyenesen a tóhoz. Különösen forró nap ez a mai. Itt már sokkal barátságosabb, és nem is olyan sötét a környezet, mint odabent, a szederbokrok közt. Meleg napsugár táncol a nyírfaleveleken, miközben néhány szünyog szédeleg a melegtől kimerülten. A víz fölött színesen csillogó szitakötők köröznek körbe-körbe.

Csönd van.

Még a madarak is elpihentek kicsit.

Anni belemártja a kezét a világoszöld tóba. A víz kristálytiszt, a felszíne pedig sima, mint a tükör. Anni elgondolkodva szemléli benne magát. „Ha továbbra is ilyen dühösen nézek – gondolja –, a végén én is olyan ráncos leszek, mint Gereben tanárnő.” A lány vág még pár bohókás grimaszt, hogy megnevetesse magát. A trükk beválik, és Anni olyan felszabadultan nyerít, mint egy kiscsikó.

Hirtelen ismét eszébe jut Póniszív. Lehunyja a szemét, és végtelen hosszú ideig arról ábrándozik, hogy van egy csodálatos pónija. Milyen csodás volna most belekapaszkodni Póniszív sörényébe és együtt gázolni vele a hűvös vízben! Akárcsak azon a rajzon...

Ám Anni ekkor hirtelen halk nyerítést hall.

– Mi a baj, Póniszív? – kérdi Anni. – Talán nincs kedved fürdeni?

A nyerítés egyre hangosabb lesz. Valami puha, nedves dolog bökdösi a lány bal karját, és csaknem feldönti Annit.

– Jaj, hagyd abba, Póniszív! Nagyon csiklandós vagyok – nevet Anni.

A következő másodpercben viszont a kislány úgy megijed, hogy egyenesen a fenekére huppan.

Tágra nyitja a szemét, és rekedten suttogja maga elé: – Póniszív!?

Anninak örülten kalapálni kezd a szíve, mivel egy hús-vér póni áll közvetlenül az orra előtt. A négy lábú tünemény szép, barna szemével szinte megbabonázva nézi a tágra nyílt szemekkel csodálkozó kislányt.

– Te vagy Póniszív? – suttogja Anni, és lassan kinyújtja a kezét a ló felé, hogy az alaposan megzagolhassa.

A nap épp most éri el az erdei tavat, fénye aranyszínűre festi a tiszta víz felszínét. A tó tükre mesébe illő módon csillogni és szikrázni kezd. Egy napsugár Annira és a póni aranyló szőrére hullva meleg fénybe vonja az újdonsült barátokat.

Póniszív megrázza a sörényét, a fejével pedig finoman bökdösni kezdi Anni vállát. Anni ekkor a ló dús sörénye alatt egy szív alakú, fehér foltot vesz észre.

– Igen, tényleg te vagy Póniszív! – sóhajt fel elégedetten Anni, és félelem nélkül öleli át karjával a póni nyakát.

Arcát a póni szőrébe fúrja, hogy beleszagoljon – milyen meleg és jó illatú!

– Végre itt vagy, Póniszív! – szól Anni boldogan. – Rettentően szeretlek!

Ebben a pillanatban biciklicsengő hangja hallatszik.

– Anni, merre vagy?

Anni ijedtében elereszti a fiatal csikót, aki riadtan dobálja ide-oda aranylós sörénnyel borított fejét. A következő pillanatban Póniszív gyors vágtaival elszáguld a fényárban úszó, virágos rét irányába.